

Es dir: L'home que's deixa portar per la bona llum de la raó natural deurà sempre *menjar* i *beurer* com a medis per a refer les forces perdudes, conservar i donar creixensa a la vida material; no pas ferne una *fi*, com ho fan aquells subjectes anomenats *gastrònems* (in'abunden tans als nostres temps d'aqueixos!) quins, per sos desordres i excessos de gola, sembla talment que no més viuen per a menjar, poguent-se dir d'aitals que el seu *Deu es el ventre*.

Recordem be: que sempre un hom deu pensar lo que diu, mes no sempre deu dir lo que pensa. Lo primer ho demana la *veritat*, i a qui no ho fa se li diu *embustero*; lo altre ho exigeix la *prudencia*, i a qui ho practica, se l'anomena *prudent*, *pillo* (en bon sentit) i aprofitat en *gramàtica parda* i entès en *mundologia*.

A. E.

NARRACIONS HUMORÍSTIQUES

VÍCTIMA DE LA CIÈNCIA

Quan en Quimet hagué tornat d'estudiar el primer any de medicina a Barcelona, ja era tot un altre.

Seriós, pensatiu, amb aires d'home formal i sobretot retret de tothom, pareixia que a la Capital li havien donat betum de sabi.

—¡Uf, quin orgull!—deia la gent al veure'l passar amb el barret encastat al clatell i sense soltar paraula.—Total per haver estripat mitja dotzena de difunts ¡quánta beneiteria!

Mes ell serio que serio, sens pensar en altra cosa que'n ossos, tendons, muscles i nervis.

Un dia tot passejant pels vols del fossar del poble, doná una ullada a dins del clos, quedant-ne alegrament sorprés de lo que acabava de veure. Al peu mateix d'un ninxo on el fosser hi berenava tranquilament, s'hi destacava un hermos cap de mort, blanc, pelat, senceret, amb les barres mig badades i un nasset xato de primera.

Devant de tan important troballa, en Quimet no s'hi tingué de pensar gaire. Entrá resolt per entre aquell bosc de malveres i ravenisses, i tot seguit posá ma al excelent exemplar de closques humanes que la sort li presentava.

—¡Ep! ¿qué hi feu aquí?—digué boi mastegant una bocada de monjetes un home roig, escardalenc i amb un ull menys, el qual aprofitant-ne les estelles mig podrides de les caixes de morts,

feia bullir una olla plena de suc tot carregat de llunes.

—Si no us fes res, me'n enduria aquesta calavera—respongué molt content l'estudiant.

—Se'n guardarà bé prou de tocar res—saltá l'home de l'olla fent una gran collada.—Tot lo d'aquí es de molt respecte, i no puc consentir que se'n endugui sisquera una sola costella d'albat. ¿M'entén?

—¡Bah, no sigueu aixís!—replicá l'aprenent de metge.—Una pessetona no creuré pas que os vingui malament.

—¡Baldament fós un duro!—exclamá amb altívola dignitat l'enterramorts.—Ya sap tothom que no necessito pas anar de mala llei, que amb la gent que venen a'n aquest hort m'hi guanyo molt be la vida, gracies a Deu. Pró fins que minvessen els parraquians i tot, jo no soc un funcionari públic d'aquells que's deixen corrompre pel diner.

I aguaitant sempre per aquell ull viu de mustela, continuá bufant les maleïdes brases, que devall de l'olla de les monjetes desprenien una fetor de seu cremat que tapava'ls esperits.

Si en Quimet eixí del cementiri vençut, no per aixó es doná per convençut. Tota aquella tarda aná barrinant a més i millor el medi de lograr aquella veritable joia anatòmica; aixís es que'n fer-se fosc ja tenia els seus plans tirats. Res tan senzill com apoderar-se'n quan ningú ho veuria.

Vingué la nit. Els carrers eren deserts, les cases tancades, el silenci sepulcral. Era una nit fosca com gola de llop, i sols de quan en quan se sentia'l cant de la meuca i el xiulet de l'óliva que renyava acompassadament desde'l cim del campanar. En Quimet caminava turbat i esporguít envers el cementiri, amb la pell com de gallina si bé amb el més ferm i decidit propòsit d'obtenir aquella preciosíssima prenda d'estudi. ¡Com l'ensenyaria als companys aquella calavera, una volta ben pulida i arreglada! ¡Un crani semblant no valdria menys de quinze duros! Apa, doncs, que la cosa valia la pena.

Al saltar l'escaixalada tapia del sagrat clós, a pesar de sa ferma despreocupació li vingueren esgarrifances. Alló ben mirat era un sacrilegi; i per aixó al trastornar en aquelles hores la pau i el repós de sos antepasats pera apoderar-se furtivament d'un dels seu membres, li començá a despertar escrúpols i crear remordiments. Mes ja era tard. Sols li mancava donar un petit salt desde l'única filera de ninxos que venien arrán de tapia, i prompte va trovar-se dins del fossaret.